

BOLDOGOK, AKIK HISZNEK

November 9., szombat délután

Az adományok minden fajtájára szükség van, hogy tökéletes testvériséget alkossunk az emberiség között. Krisztus gyülekezete különböző képességű, más-más tehetséggel megáldott férfiakkól és nőkből áll minden társadalmi osztályból. Istennek sosem volt szándéka, hogy az emberi büszkeség feloszlassa, tönkretegyje azt, amit Ő bölcsen elrendezett – a különböző lelkek és tehetségek egybeszerkesztését tökéletes egészsé. Isten nagy munkáját végezve sehol, senki ne nyilatkozzon lebecsülően senkiről, akár magasabb, akár alacsonyabb rendű emberi eszközről van szó. Mindenkinek – ha különböző mértékben is – része van az igazság terjesztésében.

Senki se akarjon kisajátítani magának valamit, ami egyformán illet meg nagyot és kicsinyt, szegényt és gazdagot, tanultat és tanulatlant. Egyetlen fénysugarat se becsüljünk le, egyetlen sugarat se zárjunk ki, egyetlen csillogást se hagyjunk figyelmen kívül, s ne csak habozva ismerjük el ezeket. Mindenki tehet valamit az igazságért és igazságosságért. A különböző társadalmi osztályokból érkezettek felbonthatatlan egészsé kovácsolódtak össze, s mindnyájan az emberiség nagy szövetébe vagyunk beleszöve – nem vonhatjuk meg egymástól a munkában való részvétel jogát anélkül, hogy ez hátrányos ne volna számunkra. Ha a közösségi részvétel és hajlandóság hiányzik, akkor a gyülekezetben lehetetlen fenntartani az egészséges befolyást. – *Az evangélium szolgálói*, 331. o.

Isten úgy rendelkezett, hogy különböző vérmérsékletű emberek társuljanak egymással. Ha ez megvalósul, a gyülekezet minden tagja tekintsen szentséggel egymás érzelmeire, és tartsák tiszteletben egymás jogait. Ezáltal fogják tudni ápolni a kölcsönös elfogadást, megszabadulnak az előítéletektől, és a jellem durva élei lecsiszolódnak. Így lehet biztosítani az összhangot, és a különböző temperamentu-

mok együttléte jótékony hatással lesz mindenkire. – *Signs of the Times*, 1886. szeptember 9.

Mindenki, aki Krisztus nevét vallja, ma tegye fel magának a kérdést: „Hiszel-e Isten Fiában?” (...) Sokan fogadják el Jézus létezését egyszerű hitpontként, de nem él bennük az üdvözítő hit Jézusban, mint Megváltóban és áldozatban. Nem fogják fel, hogy Krisztus azért halt meg, hogy megmentse őket a bűn zsoldja alól, és végül újból Isten hűségeseivé válhassanak. Hiszed, hogy Krisztus helyetted lefizette bűneid árát? De ezt nem azért tette, hogy te a bűnben maradj, hanem hogy megváltson a bűneidből, és így érdemei alapján újból Isten kegyeibe léphess. [...]

Csak akkor állíthatod, hogy hiszel Jézusban, ha értékeled a megváltás árát. Akkor jelentheted ezt ki, ha érzed, hogy Jézus érted halt meg a durva golgotai kereszten; akkor rendelkezel értelmes hittel, amikor megérted, hogy halála tette lehetővé, hogy te félretéve a bűnt, igaz jellemet alakíts ki Isten kegyelme által, amelyet felkínált számodra Krisztus vére árán. – *The Review and Herald*, 1888. július 24.

November 10., vasárnap

Ábrahám... a leghőbb imában kérte, hogy halála előtt megpillanthassa a Messiást. Láta Krisztust. Természetfeletti világosságot kapott, s felismerte Krisztus Istenségét. Láta az Ő napját, és örült. Látomást kapott a bűnért hozott isteni áldozatról. Erre az áldozatra volt példa a saját tapasztalatában is. Parancsot kapott: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, [...] és áldozd meg [...] égő áldozatul.” (1Móz 22:2) Az áldozati oltárra helyezte az ígélet fiát, a fiút, akiben minden reménye összpontosult. Amikor aztán ott állt az oltárnál felemelt késsel, hogy engedelmeskedjen Istennek, hangot hallott a mennyből: „Ne nyújtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek énérettem.” (1Móz 22:12) Ez a szörnyű próba azért nehezedett Ábrahámra, hogy... felismerje Isten nagy szeretetét a világ iránt, mely akkora, hogy egyszülött Fiát a legszényenletesebb halálra adta, és ezzel kiemelte a romlásból a földet. – *Jézus élete*, 468. o.

„Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad? Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.”

Krisztus itt rámutatott, hogy noha úgy tarthatják, hogy fiatalabb ötven évesnél, mennyei életét mégsem lehet emberi számításokkal meghatározni. Krisztus örök létezése és testet öltése számokban nem kifejezhető.

„Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” Krisztus Isten örök Fia, aki önmagában létezik, és aki Mózeszel a következő üzenetet közölte, hogy adja azt tovább Izráel fiainak: „Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok.” – *Lift Him Up*, 17. o.

Nem cselekedeteinkért kapjuk a jutalmat, nehogy bárki is dicsekedjen. Minden jutalom kegyelemből van. „Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekednie, de nem az Isten előtt. Mert mit mond az írás? Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az őnéki igazságnak. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságnak.” (Róm 4:1–5) Ezért egyik embernek sincs oka arra, hogy értékesebbnek tartsa magát a másiknál, vagy hogy irigykedjen másokra. Egyik ember sem kiváltságosabb, mint a másik, és senki sem mondhatja, hogy joga van a jutalomhoz. – *Krisztus példázatai*, 401. o.

November 11., hétfő

Lélekben abba az időbe helyeztettem, amikor Jézus tanítványai társágában a húsvéti vacsorát költötte el. Sátán megcsalta Júdást, és elhittette vele, hogy ő is igaz tanítványa Jézusnak; de szíve mindig anyagi volt. Szemtanúja volt Jézus hatalmas cselekedeteinek, mellette volt tanítói tevékenysége alatt, és a mindent legyőző bizonyítékok súlya alatt felismerte, hogy Jézus a Messiás. De Júdás önző és kapzsi volt, szerette a pénzt. Haragosan panaszkolt fel a drága illatszert elpazarlását, melyet a magába szállt bűnös nő Jézus lábaira öntött. Mária szerette az Üdvö-

zítót. Jézus megbocsátotta igen sok bűnét. Végtelenül szeretett fivérét feltámasztotta a halálból, és ő úgy érezte, hogy Jézusért semmi áldozat sem nagy számára. Minél drágább a kenet, annál jobban kifejezheti az Üdvözítő iránti végtelen hálóját... Mária bőkezűsége a legélesebben megfeddte önzését és fősვნységét. Sátán kísértései előtt nyitva állt az út, s kísértéseivel termékeny talajra talált Júdás szívében. – *Tapasztalatok és látomások*, 165. o.

Nagy, személyes áldozat [Mária] árán vásárolt egy alabástrom szelence „drága nárdusból való kenetet” (Jn 12:3), hogy ezzel kenje meg Jézus testét. Mostanában azonban azt is hallotta, hogy nemsokára királlyá koronázzák Őt. Mária bánata öröme fordult, és elsőként akart tisztességet tenni Urának. Feltörte a kenetes szelencét, a tartalmát Jézus fejére és lábára öntötte, azután sírva letérdelt, könnyeivel öntözte Őt, s lábát megtörölte hosszú, leomló hajával. [...]

Mária nem ismerte föl teljesen szeretettől indított tettének jelentőségét. Nem tudott válaszolni vádlóinak. Nem tudta megmagyarázni, miért éppen ezt az alkalmat választotta, hogy felkenje Jézust. A Szentlélek tervezett számára, és ő engedett indításának. Az ihletés nem száll le, hogy magyarázkodjon. Láthatatlanul jelen van, az észhez és a lélekhöz szól, tette sarkallja a szívet. Saját magát magyarázza.

Krisztus elmondta Máriának tettének jelentőségét, s ezzel többet adott, mint amennyit Ő kapott. „Mert hogy ő ezt a kenetet testemre tötötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt” (Mt 26:12) – mondotta. Ahogyan az alabástrom szelence eltört, és illata betöltötte az egész házat, úgy kellett Krisztusnak meghalnia, testének megtöretnie, hogy azután feltámadjon a sírból, és életének illata betöltse a földet. Krisztus „szeretett minket, és adta önmagát miérettünk ajándéku és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul” (Ef 5:2). – *Jézus élete*, 558, 560. o.

Isten mindig jobban tudja, hogy gyermekeinek mire van szüksége, és úgy vezet, ahogyan kérnénk, hogy vezessen, ha ismernénk saját szívünket, ha látnánk a szükségleteket és a veszélyeket úgy, ahogy azokat Isten látja... Ha benne bízunk és útjainkat is rá bízuk, Ő igazgatja lépteinket és győzelemre vezet, hogy le tudjunk győzni minden gonosz szenvedélyt, minden helytelen jellemvonást, amely nem egyezik menynevei példaképünk jellemével. – *Signs of the Times*, 1888. május 9.

November 12., kedd

Pilátus kezdettől fogva meg volt győződve, hogy Jézus nem közönséges ember. Rendkívüli jellemet látott benne, és az ellene felhozott vádakban teljesen ártatlannak tartotta. Az angyalok mindezt jól látták, és hogy visszatartsák Pilátust a rettenetes lépéstől, hogy Jézust kivégzés céljából a csőcselék kezeibe szolgáltassa, egy angyal ment a feleségéhez, aki álomban közölte vele, hogy aki felett férje törvényt ül, Istennek ártatlan Fia. Az asszony azonnal megüzente férjének, hogy álmában sokat szenvedett Jézus miatt, intette férjét, hogy ne avatkozzon ama szent férfiúnak ügyébe. A küldönc áthatolt a tömegen, és átadta Pilátusnak felesége levelét. Mikor átolvasta azt, elhalványodott, remegni kezdett, s azonnal elhatározta, hogy Jézus keresztre feszítésében nem vesz részt. Elhatározta, ha bárhogy követeli is a csőcselék Jézus véréért, ő ehhez nem járul hozzá, hanem mindent elkövet, hogy Őt kiszabadítsa. – *Tapasztalatok és látomások*, 173. o.

„Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad, vizet vevén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből; ti lássátok.” (Mt 27:24) Pilátus félelemmel és önmaga kárhozzátásával tekintett az Üdvözítőre. A reá szegeződő arcok hatalmas tengerében egyedül Krisztus arca fejezett ki lelki békességet. Feje körül úgy látszott, mintha halvány világosság fénylett volna. Pilátus azt mondotta szívében: Ez a Jézus valóban Isten. A sokasághoz fordult és kijelentette: Ártatlan vagyok a véréből. Fogjátok és feszítsétek ti meg. Jegyezzétek meg azonban ti, papok és főemberek, hogy én igaz embernek jelentettem ki őt. Az az Isten, akit ő Atyjának mondott, ítéljen meg benneteket és nem én, azért, amit ma tettetek. Azután Jézushoz fordult, és ezt mondta neki: Bocsáss meg nekem azért, hogy nem tudtalak megmenteni téged. Miután pedig újra megkorbácsoltatta Jézust, átadta Őt, hogy feszítsék keresztre. – *Jézus élete*, 738. o.

Pilátus azután egy héber, görög és latin nyelvű feliratot írt és szegeztetett a keresztre Jézus feje fölé. A felirat szövege ez volt: „A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA” (Jn 19:19). [...]

A papok... kérték Pilátust, hogy változtassa meg a felirat szövegét. Azt mondták neki: „Ne írd: A zsidók királya; hanem hogy ő mondotta:

A zsidók királya vagyok.” (Jn 19:21) Pilátus azonban, mivel haragudott magára korábbi gyengeségéért, és teljesen megvetette a féltékeny és ravasz papokat és főembereket, ridegen azt felelte: „Amit megírtam, megírtam.” (Jn 19:22)

Pilátusnál és a zsidóknál nagyobb hatalom irányította a felirat elhelyezését Jézus feje fölé. Isten gondviselésében ennek az volt a szerepe, hogy a Szentírás megfontolására és tanulmányozására késztesse. Az a hely, ahol Krisztust keresztre feszítették, közel volt a városhoz. Minden országból emberek ezrei érkeztek Jeruzsálembe, és a felirat, amely a názáreti Jézust Messiásnak nyilvánította ki, megragadta figyelmüket. A felirat szövege eleven igazság volt, amelyet egy Isten által vezérelt kéz írt le. – *Jézus élete*, 745. o.

November 13., szerda

Mikor Jézus először találkozott tanítványaival a felházban, Tamás nem volt jelen. Hallotta mások jelentését, beszámolóit. Bőségesen kapott bizonyítékokat arról, hogy Jézus feltámadott. Szívét azonban továbbra is a hitetlenség homálya töltötte be. Mikor hallotta a tanítványok csodálatos tudósításait az Úr feltámadásáról, az csak még mélyebb kétségbeesésbe sodorta. Ha Jézus valóban feltámadott a halottak közül, akkor nem lehet soha többé remény egy szó szerinti értelemben vett földi királyság felállításáról. Hiúságát pedig sértette az a gondolat, hogy Mestere az ő személyének a kivételével az összes többi tanítványának már kijelentette magát. Azért elhatározta, hogy a hallott történeteket nem hiszi el. Egy egész héten át merengett saját nyomorúságán, amely egyre sötétebbnek látszott, ellentétben testvérei reménységével és hitével. – *Jézus élete*, 806. o.

Üdvözítőnk nem dicséri meg azokat, akik az utolsó időkben vonakodnak hinni, amint Tamást se dicsérte meg, aki verte a mellét, hogy ő bizony nem hisz annyi bizonyítéknak, amennyivel a tanítványok rendelkeztek, s amennyinek azok hittek, hogy az Üdvözítő valóban feltámadt és megjelent nekik. Tamás így szólt: „Ha nem látom az ő kezén a szegek helyét, és be nem bocsátom ujjamat a szögek helyébe, és a kezeimet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.” Krisztus megadta Tamásnak a bizonyítékot, amelyről a kételkedő már előbb kijelentette, hogy ragaszkodik hozzá, mégis megrovón mondta

neki: „Ne légy hitetlen, hanem hívő.” Tamás most már elismerte, hogy meggyőződött. Jézus ekkor így szól hozzá: „Mivel láttál engem, Tamás, hittél; boldogok, akik nem látnak és hisznek.” – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 696. o.

Sokan azok közül, akik áldozatul esnek kételkedéseiknek, azzal mentegetik magukat, hogy ha nekik lett volna annyi bizonyítékuk Jézus feltámadásáról, mint amennyit Tamás kapott tanítványtársaitól, akkor elhitték volna, hogy feltámadott az Úr. Nem veszik észre, hogy nem csak ennyi bizonyítékot kaptak az Úr feltámadásáról, hanem sokkal, de sokkal többet. Sokan azok közül, akik Tamáshoz hasonlóan arra várnak, hogy a kétség minden okát eltávolítsák útjukból, sohasem fogják megérni kívánságuk teljesülését. Sőt, fokozatosan megerősödnek hitetlenségükben. Azok, akik arra nevelik rá magukat, hogy mindig csak a dolgok sötét oldalát lássák meg, és mindig csak zúgolódnak és panaszkodnak, valójában nem tudják, mit tesznek. A kételkedés magjait szórják el, és így a kétségek aratásának gyümölcseit takarítják majd be. Olyan időben, mikor a hit és a bizalom különösképpen fontos és lényeges, sajnos sokan erőtlennek találják magukat ahhoz, hogy reménykedjenek és higgyenek.

Tamás iránti magatartásával Jézus leckét adott követőinek. Krisztus példája azt mutatja meg nekünk, hogy miként kell kezelnünk azokat a testvéreinket, akiknek gyenge a hitük és kételkednek. Jézus nem tett szemrehányást Tamásnak. Vitába sem szállt vele. Jézus egyszerűen megmutatta magát a kételkedőnek. Tamás a legészszerűtlenebbül viselkedett, mikor ő írta elő hite feltételeit. Jézus azonban nagylelkű szeretetével és tapintásával lerombolt minden akadályt. A hitetlenséget ritkán lehet érveléssel legyőzni. Érvelésre a hitetlenség még inkább önvédelemre rendelkezik be, és mindig talál a maga számára új támpontokat és mentségeket. Ha azonban Jézust a szerető, irgalmas és megfeszített Üdvözítőként mutatjuk be, akkor sokan, akik Ót valaha megtagadták, majd Tamással együtt vallják: „Én Uram és én Istenem!” (Jn 20:28) – *Jézus élete*, 807–808. o.

November 14., csütörtök

Az általa annyira szeretett város sorsának láttán Jézus lelkében vágy ébredt gondoskodni eme „gyermekről”. A végtelen szeretet összetörte

Isten Fiának szívét. A tömeg nem értette a rá nehezedő fájdalmat. Az emberek látták a könnyeit, hallották sóhajtásait... de nem értették, hogy miért sír, miközben Jeruzsálemet szemléli. Ez idő alatt a főembereknek tudomására jutott, hogy Jézus a város felé tart, és hatalmas tömeg követi Őt. Rettegés vett erőt rajtuk, ezért kimentek elé, azt remélve, hogy tekintélyük folytán sikerül szétoszlatniuk a tömeget. A menet épp az Olajfák-hegyén tartott lefelé, amikor megjelentek a főemberek. Arról érdeklődtek, hogy mi és ki az okozója ennek a sokadalomnak. Miközben tekintélyt parancsolóan kérdezték az emberektől: „Kicsoda ez?“, a tanítványok a Lélektől ihletve válaszolnak. Ékesszólással ismételték a Krisztussal kapcsolatos próféciaikat: Ádám ezt mondja: „Ő az asszony magva, aki a kígyó fejére tapos.” Ábrahám ezt mondja: „Ő Melchisédek, Sálem Király, a béke Királya.” Jákob így szól: „Ő a Júda nemzetségéből való Siló.” (...) Dániel ezt mondja: „Ő a Messiás.” Hóseás így tesz vallomást róla: „Ő a seregek Ura; az Úr az Ő neve.” Keresztelő János ezt hirdeti: „Ő Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit.” A hatalmas Jehova pedig kihirdette trónjáról: „Ez az én szerelmes fiam.” És mi, tanítványok is kijelentjük: „Ő Jézus, Messiás, az élet Ura, a világ Megváltója.” – *The Spirit of Prophecy*, 2. köt., 395. o.

Isten Igéje kinyilatkoztatja az üdvösség nagy elveit a mi örök jólétünk érdekében, ezért a lelkünket Isten szeretetének kellene áthatnia. Készen kell lennünk dicsőíteni Őt. Krisztus maradjon hit által a szívünkben, hogy tőle tanulhassunk, és a munkatársai lehessünk. Isten segítségével eltökélten kell bizonyosságot tennünk dicsőségéről életünk minden pillanatában, minden cselekedetünkkel. – *The Review and Herald*, 1889. október 22.

Fontos feladatunk van: engedelmeskednünk kell Krisztusnak, és Őrőla kell bizonyosságot tennünk. Ő mondta a tanítványoknak: „De ti is bizonyosságot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.” A tanítványok abban az előjogban részesültek, hogy bizonyosságot tehettek Krisztus küldetéséről. Szüntelenül Ővele voltak, és a legértékesebb ismereteket sajátíthatták el, amit megoszthattak másokkal is. Mi nem lehetünk úgy Krisztussal, ahogy a tanítványok vele lehettek, ezért küldte el Szentlelkét, hogy vezéreljen el minden igazságra. A Lélek ereje

által azonban mi is bizonyosságot tehetünk arról, aki minket megváltott.
– *The Gospel Herald*, 1900. augusztus 1.

November 15., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „Pilátus palotájának az udvarán” című fejezet (723–740. o.).